

4 Μαρτίου 2015

Κοιμήθηκε ένας αληθινός λευίτης, ο πατήρ Διογένης Ρουπίνας

/ [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

Τελέσθηκε η εξόδιος Ακολουθία χθες Τρίτη 3 Μαρτίου στις 16:30 στο Δημοτικό

Κοιμητήριο Βύρωνος για τον ιερέα Διογένη Ρουπίνα, έναν αληθινό λευίτη. Πλήθος πιστών παρευρέθηκε για να τιμήσει τον άξιο ιερέα και να λάβει τον τελευταίο ασπασμό.

Ο πατήρ Διογένης κοιμήθηκε την Δευτέρα 2 Μαρτίου και ώρα 11 π.μ. από έμφραγμα μυοκαρδίου σε ηλικία 79 ετών καθοδόν από το σπίτι του στον Βύρωνα προς την «Εστία Αγάπης» στην Αγία Παρασκευή, όπου νοσηλευόταν η πρεσβυτέρα του.

Την ημέρα της μνήμης ενός αγίου λειτουργού του Υψίστου, του αγίου Νικολάου Πλανά, ευδόκησε ο Θεός να πάρει κοντά Του έναν σύγχρονό μας άγιο λευίτη.

Ο π. Διογένης είχε έλθει στην Αθήνα το 1974 από την Κύπρο μετά την τουρκική εισβολή. Διακόνησε ως ιερέας και εξομολόγος στο Άσυλο Ανιάτων στην Κυψέλη από το 1976. Τις Ακολουθίες τελούσε στους Ιερούς Ναούς του Αγίου Νικολάου επί της Νάξου και των Αγίων Αναργύρων μέσα στο Άσυλο. Στο πετραχήλι του βρήκαν ανάπαυση όχι μόνο οι οικότροφοι του Ασύλου, αλλά χιλιάδες ψυχές. Τα τελευταία χρόνια μετά την συνταξιοδότησή του εξομολογούσε σε πολλά μέρη της Αθήνας και για αρκετό διάστημα διακονούσε ως εφημέριος στην γυναικεία Ιερά Μονή Αγίου Νικολάου Άνω Βάθειας της Ιεράς Μητροπόλεως Χαλκίδος.

Ήταν ένας ιερέας που τίμησε το ράσο με τον ενάρετο βίο του όσο λίγοι στις ημέρες μας. Αληθινός, ανεπιτήδευτος, με μεγάλη πίστη και αγάπη προς τον Θεό, διακόνησε τον άνθρωπο, τον πονεμένο άνθρωπο. Διακονούσε ο ίδιος τους ασθενείς του Ασύλου Ανιάτων σε οποιαδήποτε υλική ανάγκη είχαν. Βοηθούσε οικονομικά πολλές φτωχές οικογένειες και δεν ήθελε να γίνεται γνωστό, η ελεημοσύνη του που ήταν μεγάλη, πάντοτε ήταν κρυφή. Ήξερε να συμπονά, να παρηγορεί, να διοχετεύει την Χάρη του Θεού στους εξομολογουμένους. Η συμπεριφορά του ήταν απλή, ανεπιτήδευτη, αληθινή. Ποτέ δεν κατέκρινε άνθρωπο. Πάντοτε είχε έναν καλό λόγο για τον οποιονδήποτε άνθρωπο. Σεβόταν κάθε άνθρωπο, γιατί «σε κάθε άνθρωπο, όπως έλεγε χαρακτηριστικά, έβλεπε την εικόνα του Θεού». Είχε μία ευγένεια, όχι συνήθη και προσποιητή, αλλά την κατά Χριστόν ευγένεια. Ακόμη και τα μικρά παιδιά τα αντιμετώπιζε με πολλή ευγένεια και σοβαρότητα.

Είχε την ταπείνωση να απαντά «δεν γνωρίζω», αν πράγματι δεν γνώριζε για ένα συγκεκριμένο θέμα. Δεν ήταν, ούτε παρίστανε τον «ξερόλα» πνευματικό, ο οποίος υποτίθεται ότι γνωρίζει για κάθε επιστητό και πολλές φορές μπερδεύει τους πιστούς. Ο λόγος του ήταν πάντοτε πνευματικός και ανέπαυε τους πιστούς. Το κήρυγμά του ήταν απλό, κατανοητό, μπορεί να μην είχε διανοητικούς ακροβατισμούς και εξάρσεις, όμως είχε την «εξ ύψους δύναμιν», περιείχε «ρήματα ζωής αιωνίου». Κοντά του πολλοί νέοι αναγεννήθηκαν πνευματικά. Πρόσφερε στην Εκκλησία πολλούς ιερείς, μοναχούς (μάλιστα και Αγιορείτες) και μοναχές.

Αιωνία του η μνήμη και να έχουμε την ευχή του.